

**ANDORRA
JAZZ'88A**

IV FESTIVAL INTERNACIONAL DE LA LES ESCALDES - ENGORDANY

L'estiu és època de festivals de jazz, petits, grans o entrenyables, i un d'aquests és el festival de les Escaldes-Engordany. Un festival internacional de jazz que en la seva quarta edició ha sapigut demostrar com es fa una programació de músics clàssics o avantguardistes, però tots perfectament agrupats sota un mateix denominador comú: el bon gust.

En el transcurs de tres dies, o més ben dit, al llarg d'un cap de setmana, i per allò de que Andorra és el paradís de les compres, el jazz fou l'esdeveniment més important del principat.

Començà el divendres, tarda, a la plaça del co-príncep. El jazz tradicional era el rei del festival, amb un gran número de músics vinguts de França, altres de Catalunya, formant diferents combos amb un sol objectiu: fer disfrutar la gent numerosa que hi assistia amb bones interpretacions del jazz més clàssic: el Dixieland o New Orleans.

Entre els músics, cares conegudes: Marcelo de Castro, el popular xilè resident a Granollers, amb el seu whasboard, no podia estar-ne absent. També vàrem poguer saludar a Pau Bombardó i Artur Regada.

Cal dir que tot l'esforç d'organització d'aquestes meravelloses sessions són obra d'un conegut home de negocis andorrà, molt popular per la seva afeció al jazz tradicional. Ens referim a Tony Zorzano, rogent al' hora de l'única cava de jazz a Andorra, L'àngel Blau.

Però fou a la nit quan el festival realment començà. Espectació al Pavelló d'esports de Les Escaldes per a presenciar la primera vetllada. Dues parts molt diferenciades la primera, Tony Williams Quintet. El famós bateria volgué demostrar al llarg de tota l'actuació que només era ell sol, la seva bateria amplificada amb 9 micros

va lograr tapar totalment la resta de la banda, i el públic es va quedar amb les ganes de gaudir del bon fer de músics de la talla Wallace Roney (trompeta), Bill Pierce (saxo tenor) i Mulgrew Miller (piano). La segona part de la primera nit del festival sí que va despertar autèntica emoció. Es tractava ni més ni menys que de Lionel Hampton i la seva Orquestra! Hampton presentà una formació realment important: 17 músics que en tot moment funcionaren com una màquina d'alta precisió. Lionel Hampton, tot i que té més de 80 anys, demostrà una vigorositat fora del corrent, i logrà fer saltar literalment el públic dels seus seients amb una explosió d'alegria.

Durant tot el concert, la imatge i la música de Hampton i el seu vibràfon aconseguiren descobrir a la gent més jove la força dels seus temes més representatius: "Hey ba-ba-re-bop" o el mític "Flyng Home" o la versió de "En forma" del famós Gleen Miller, amb la qual va cloure el concert. Tot un espectacle que difícilment tornarem a gaudir.

El segon dia, dissabte, 16, també presentava un programa força interessant, encare que potser mancat d'autèntic jazz. La primera part, actuà El Dimeola Project i la segona Chuck Mangione.

Al Dimeola Project, en forma de trio, encare que tocà la guitarra tot sol, gairebé més de mig concert, demostrà una facilitat tècnica fabulosa i una enorme capacitat d'improvitzar. Realment s'hi trobava a gust en aquesta fórmula. La resta d'acompanyament, Gamaliel Ortiz (a la percussió) i el jove José Renato (a la guitarra i veu), complementaren perfectament el mestre Dimeola. Cal dir que l'únic tema que no era de factura pròpia va ser "Spain", composició del seu antic cap de banda Chick Corea.